

Akın Kaya: ÇARMIHTAN SEHPAYA BİR İSA PEYGAMBER

Posted on 01/12/2015

... Tüm bağrışmalar silah sesleri ve koşuşturmacalar sona ermiş, derin bir sessizlik ve ağır bir barut kokusu etrafı sarmıştı.

Başucuna akbaba gibi toplanıp karga tulumba sürüklediklerinde, göğsünden süzölen sıcak kırmızılığa ve az ötesinde cansız uzanan arkadaşına bakabilmişti sadece.

Hengâme tekrar başlamıştı, hakaretler, tekmeler ve çekiştirmeleri hissetmiyordu. Göz kapakları ağırlaşmış derin bir uykuya doğru yola çıkmıştı. İnanılmaz bir huzur ve sessizlik hâkimdi içinde. Bu rehavete şaşırmış olmasına son vermiş hatta tadını çıkarmaya bile başlamıştı.

Suya kapılmış bir çöp gibi çaresizce sürükleniyordu.

Lena'sı düştü aklına; daha on bir yaşında iken sevmişti onu. Tertemiz bir çocuk yüreği ile okul sıralarında başlamıştı bakışları ve elbette Lena'nın annesinin yaptığı çöreklerin paylaşılmasıyla. Burç Hamud'un yıkıntılarında bırakmıştı sevdasını ve biricik kardeşi Hampartsum'u da.

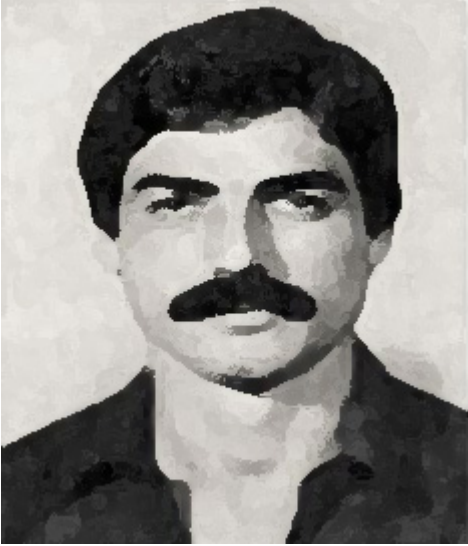
Ne yapıyorlardı acaba şimdi diyerek hüznüldü. Ölüyorum galiba diye düşündü ve annesine bu haberi kim nasıl verecek, kim bilir kadıncağız nasıl kahrolacak gibi sorular içerisinde bir hastane odasında irkilerek uyandı.

Nerede olduğunu ve başına dikilen resmi ve sivil kıyafetli görevlilerin bakışları arasında

anlamaya çalıştı. Kafasında inanılmaz bir ağrı, ayaklarında tatlı bir kaşınma vardı.

Yeltendi, fakat yatağa ellerinin kelepçelendiğini fark edip vazgeçti. Doktorun kayıtsız ve manasız duruşunu hemşirenin telaşı bozdu. Ama küçücük odayı hınca hınç dolduran görevlilerin önüne geçememişti. İçlerinde en iri ve kıdemli olduğu anlaşılan biri yaklaşıp yüksek sesle adını sordu, bir cevap alamayınca ellerini göğsüne bastırıp “Sen Levon Ekmekciyan mısınız?” dedi! Ve ardı arkası kesilmeyen sualler silsilesi başladı. Acaba su istesem verirler mi diye düşündü, sonra vazgeçti...

Sıçrayarak uyandı. Üşüyordu, ince battaniyesine sıkı sıkı sarılısa da titremesine engel olamıyordu. Koridordan gelen insan çığlıklarından ürktü. Ellerini kulaklarına bastırdı, dişlerinin takırtısı üç adımlık hücrelerinde yankılanıyor ve bundan korkuyordu. Korktukça hayatı boyunca gerek duymadığı ve hiç olmadığı kadar Tanrı ya dualar ediyordu. Doğrulmak isterken onu tekrar yere yıkmıştı gelişi güzel yapılan ameliyat dikişlerinin acısı. Bir süre kıvranıp iki büklün oldu. Sonra ayağa kalktı, yalnızlığına kahretti. Kırık aynanın karşısına geçip yüzünü yıkadı. Uzun uzun baktı kendisine, ne kadar zayıflamışım bu kadar kısa sürede diye iç geçirdi içinden. Tekrar uzandı yatağına, yüzünü duvara dönüp ellerini bacaklarının arasına alıp düşüncelere daldı.

Babasının anlattığı her acılı hikâyede buldu kendisini. Yine bir ağustos ayında Çukurova dan kilometrelerce öteye Suriye çöllerine aç ,susuz yalınayak sürüldüklerinde daha sekiz yaşında idi. Amcası küçük Anton ne yazık ki o da onlarcası gibi bitirememişti bu sürgün yolunu.Üç gün anasının sırtından alamamışlar küçük çocuğun cesedini . Zar zor buldukları bir kayalığın dibine gömmüşlerdi. Babasının her anlatışında nasıl ağladığı aklına gelip hüzünlendi kendi kendine. Nerede ve nasıl bir yerde olduğunu dahi bilmiyordu babasının. Buraya gelip gelemeyeceğini merak etti masum bir vicdan sızlaması ile. İç çekip pişmanlık duydu babasının zavallılığına. Sabah beş de kalkıp köfte arabası ile Beyrut sokaklarında para kazanma derdinde bir emekçiydi, onunla daha çok vakit geçirmeliydi daha çok sohbet etmeliydi ama olmadı. İçinde kocaman bir sızı hissetti.

Ankara sanki her zamankinden daha soğuk ve gri idi. iki yıldır ardı arkası kesilmeyen süreklilik devam ediyor ve insanlar sebepli sebepsiz cezaevlerine dolduruluyordu. Acının ve gözyaşının rengi hep aynı akıyordu işkence tezgâhlarında. Mamak! Daha soğuk ve daha gri. Mamak duvarlarında vücudu parçalanan ve yankılanan insan çığlıkları. Binlerce beddua almış, binlerce lanet edilmiş zulmün kalesi Mamak!

Uzun bir zaman geçmişti ama kestiremiyordu kaç gündür tek başına penceresiz, karanlık, kan ve rutubet kokan bu hücrede olduğunu. Koridordan gelen her sese irkilip pür dikkat kesiliyordu. Aklını toplamaya, olanları hatırlamaya çalıştı.

Zohrap yoldaşının son haykırışları çınladı kulağında:

“Biz, memleketi işgal altında bulunan bir halkın çocuklarıyız ve hedefimiz sadece Türk

devletini temsil eden odaklara düzenlediğimiz saldırılarla, dünya ve insanlığın çılgınlığını duyması. Batı Ermenistan'ı işgal eden Türk devleti düşmanımızdır, ama bu topraklarda yaşayan halklara karşı kesinlikle kin gütmüyoruz. Şu an, yanımızda burayı patlatıp, yok etmeye yetecek kadar cephane olduğu halde, masum halktan tek bir insana dahi zarar gelmesini istemediğimizin şahidi olacaksınız. Sizleri rehin alarak buradan özgürce uzaklaşmak için pazarlık malzemesi yapmayı bile düşünmediğimiz halde, canlarınızın vatandaşı olduğunuz devlet tarafından hiçbir kıymete değer bulunmadığını birazdan anlayacaksınız. O nedenle de burayı acilen terk edin''

Onlarca mermi gövdesine saplanıyordu. Konuşması biter bitmez gözünün önünde kanlar içinde yere yığılan Zohrap'ın tebessümü geldi aklına. Yanına gidip son bir kez sarılmak helalleşmek istemişti...

Demir kapının hızla açılmasıyla hücreye üç kişi girdi. Levon ayağa kalktı, sırtını ranzaya dayadı. Gözlerinden anlamaya çalıştı bu iri kıyım adamların ne istediklerini. Türkiye cezaevlerini ve olanları duymuştu. Günlerdir kendini hazırlıyordu işkenceye. Birazdan başlayacak zulüm seremonisi diye düşündü.

- Levon beni anlıyor musun?

...dedi içlerinden en genç olanı. Başıyla onayladı Levon.

Hücrelerinden çıkardılar. Labirent gibi koridorlardan geçerken aynı adam hiç durmadan tavsiyelerde bulunuyor ve kendisinin ne kadar şanslı olduğunu, Türkiye cumhuriyeti devletinin ne kadar babacan ve bağışlayıcı olduğunu, söylenenleri yaptığı ve efendi olduğu sürece rahat edeceğini talimat gibi iletirken bir yandan aksi durumda neler olabileceğinin tehditlerini savuruyordu. Artık cezaevi müdürünün odasının kapısında idiler.

Yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmayan müdür koltuğundan doğrulup ağır adımlarla yanına yaklaştı

“Evladım iç çayını sıcak sıcak” dedi ve yanındaki sandalyeyi çekip karşısına oturdu .Levon, çayı karıştırırken karşısında oturan bol yıldızlı apoletli bu adamın ne diyeceğini merak ediyordu. Hemen arkasında kalorifer sırtını okşarcasına ısıtıyordu. Çay bardağına iki eliyle sarılmıştı.Odada ki on kişiden çıt çıkmıyor, pür dikkat müdürün ağzından çıkacakları bekliyorlardı .

“Evladım bir çay daha iç” demesi ile görevlinin çayı getirmesi bir oldu. Müdür sandalyesini biraz daha yaklaştırıp, sol elini Levon’un omzuna koydu. Her şeyi anlatmasını istedi ondan. Onu ilk konuşturan, ifadesini alan adam olmak ve Kenan paşanın bizzat gözüne girmek istiyordu. Acele ediyordu müdür. Sıkıyönetim komutanlığından asıl sorgu ekibi yola çıkmıştı ve onlardan önce bir şeyler yapmanın telaşı içindeydi.

Levon’un suskunluğuna sinirlenmiş, şakağından akan teri cebinden çıkardığı mendille gelişi güzel silmiş ve babacan tavrını bırakıp onu silkelemeye başlamıştı. Levon yarım yamalak Türkçesi ile müdürün haline tebessüm ederek “Ben soykırma uğramış, toprakları işgal edilmiş bir milletin evladı olarak görevimi yerine getirmeye çalışan bir fedaiyim dedi.”

Müdür “alın götürün bu anarşisti birazdan görürüm işgali, fedaiyi” demesi ile koluna bacağına yapıştı görevliler. Kapıya çıkarıp sürüklemeye başladılar. Koridor boyunca önüne gelen herkes birkaç tekme ve yumruk atıyor, kimi ise tükürüyordu. Hakaretlerin ardı arkası

kesilmiyordu. Hücre kapısını açıp çuval gibi savurdular içeri.

Henüz uykuya dalmıştı ki rutubet ve badana kokusu sinmiş sorgu odasına getirildi Levon. Her beş saatte aynı şeyler yaşandığı için ezberlemişti artık olacakları. Fakat bu sefer daha kalabalık ve farklı birileri vardı odada. Sonradan adının Vartan olduğunu öğrendiği temiz giyimli ürkek genç adam dikkatini çekmişti. Göz göze gelmekten çekinen garip bir telaş içindeki Vartan sorgucu amirden onay işareti aldıktan sonra Ermenice kendini tanıtmaya başladı. Tercüman olduğunu ve kendisine yardımcı olacağından bahsetti. Levon tebessümle dinledi Vartan'ı. İçinde bir heves umut yeşerdi aniden. Nede olsa karşısında konuşan bir soydaşydı. Tercüman, Türkiye ye hangi yollarla ve kimlerle geldiğine dair soruları tercüme ederken Levon garip bir şefkat sevinç ve mutluluk yaşıyordu Vartan'a karşı. Kalkıp sarılmayı geçirdi içinden cesaret edemedi. Duvarda asılı Türk bayrağına gözleri takıldı. Altında ki yazıyı okumaya çalıştı.

Revirin tek yataklı odasında, yatağa elleri ve ayakları bağlı şekilde saatlerce bekletildi. Üzerinde ince bir pijama vardı. Ayakları çıplaktı, üşüyordu. Uyumak istiyor ama başaramıyordu. Gelişi güzel yapılan ameliyat yerinin ağrısı dayanılacak gibi değildi. Günlerdir banyo yaptırmıyorlardı. Kendi kokusundan bile rahatsız oluyordu.

Dışarıda neler olup bittiğinden habersizdi. Kendisine sistematik bir işkence uygulanıyordu. Aşağılama, yalnızlaştırma, küçük düşürme ve kaba dayak. Ama o her fırsatta, Ermeni bir devrimci olduğunu anlatıyordu dilinin döndüğü kadar.

Tercüman Vartan ve doktor beraber başucunda belirdiler. Soğuk tan tüm vücudu sara krizi geçiren bir hasta gibi titriyordu. Amirleri battaniye istedi ve hemen sonra Vartan'a dönerek söylediklerini tekrar etmesini istedi.

“Artık bu duruma son vermek istiyoruz. Senin Ermeni bir fedai olduğunu Türk devleti olarak kabul ediyoruz. Onun için karşılıklı birbirimize yardım edeceğiz.” Dedi. Bu arada doktor iğne

yapıyordu. Battaniye üstüne atılmış ve Levon'un titremesi sona ermişti. Bir yandan söylenenleri dinliyor ama diğer yandan ısınmanın keyfini çıkarıyordu. Kelepçeleri çıkartıldı. Yürümekte zorluk çekiyordu. Koluna girdiler ve ufak adımlarla odadan çıkartıp banyoya götürdüler. Haftalardır ilk defa sıcak su değiyordu vücuduna. Sabun kokusunu ciğerlerine kadar çekti ,gözlerini yumdu dakikalarca suyun altında. Kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Temiz çamaşır ve eşofman verdiler, arkasından berber koltuğuna oturduğunda mayıştı gözleri. Usturanın her dokunuşunda ürperip sığıyor, aynada kendisine bakıp inanamıyordu. Bıyıklarını kestirmedi. Kolonyanın bol sürülmesine sevindi. Görevliler artık daha dikkatli ve kibar davranıyorlardı. Başka bir hücreye kondu, temiz çarşaf ve yorganda vardı. Usulca kıvrılıp güzel bir uykuya daldı.

Ertesi gün tekrar sorguya götürülmek için geldiler. Doktor yine iğne yaptı koluna. Kimse hakaret etmiyor ve sürüklemiyordu. Olanları kavramaya çalıştı, anlam veremiyordu bu değişime. Temkinliydi kafasından onlarca soru geçiyordu. Dışarıda avluda slogan seslerini duydu, bir süre duraksadı. Çözmeye anlamaya çalıştı. Kendini daha bir güçlü hissetti, yalnız olmadığını düşündü,sevinci gözlerinde hissediliyordu . Nede olsa onlar yoldaşları idi...

Sıkıyönetimin en ipe sapa gelmez adamı vardı karşısında. Levon'a anlamsız yersiz ve samimiyetsiz bir gülüşle bakıyordu. Çevresindekilere kısa talimatlar yağdırıyordu sürekli. Cezaevi müdürü dahi esas duruşta bekliyordu onun yanında. Ellerini arkasında kavuşturup tercüman Vartan'a dönerek tekrarlamasını emretti

"Biz Türkiye cumhuriyeti olarak seni içinde bulunduğun durumu ve bu tür bir terör eylemi neden yaptığını beyanlarınla anlamış ve kabullenmiş durumundayız. Seni uzun süre cezaevinde tutmakta istemiyoruz. Fakat karşılıklı birbirimize yardım ve fedakarlıkla bu durumu çözeceğimize inanıyoruz" dedi.

Levon'un içinde umutlar yeşermiş, kendisini daha güçlü hissetmişti. Örgütünün kendisi için bir rehine eylemi yaptığını yada uluslar arası bir kamu oyu oluşturulup Türk devletini

baskıya maruz bıraktığını yada Türkiyeli devrimcilerin kendisi için harekete geçmiş olabileceğine dair bir dizi senaryoyu aklına getirdi.

Tercümana dönüp kendisinden daha emin bir ifade ile avukat istediğini ,ailesinden biri ile görüşmek istediğini söyledi. Bunların hepsinin mümkün olacağını ama öncesinde kendisinden istediklerini yapması gerektiğini söylediler. Neler olduğunu sordu Levon. Komutan Vartan'ın yanına kadar gidip elini omzuna attı ve tekrar etmesini istedi. "Öncelikle birkaç gazeteci görüşecek seninle, Esenboğa eyleminin bir terör eylemi ve örgütün ASALA'nın da bu tür eylemlere son vermesi gerektiğini, seninde bu eylemde olmaktan pişman olduğunu söylemeni istiyoruz." Ve devam etti "normal şartlarda sıkıyönetim yasaları çerçevesinde idam cezası ile cezalandırılırsın ama bu şekilde bunun gerçekleşmeyeceğini ve kısa bir süre cezaevinde kalıp istediği ülkeye gönderileceğini Türkiye cumhuriyeti olarak söz veriyoruz" dedi tüm kararlılığıyla.

Not:

Evet, o söz verilmişti Levon Ekmekçiyan'a. Yüce Türkiye Cumhuriyeti adına, Kenan Evren talimatı ile... Belki yetersiz kaldım Levon'un nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu ve hem fiziki hem de nasıl bir psikolojik işkenceye maruz kaldığını anlatmakta...

Büyük bir sessizlikle tüm olup biten tozlu raflara kaldırıldı. O'na yapılan haksızlığı konuşmak yerine suskunluğa bürünüp mahkûm etmek daha çok işimize geldi belki de.

O'na haksızlık yapıldı, üstelik bu haksızlık zamanla fark edilip telafi edilmesi gerekirken aksine Türk siyasi tarihinin karanlık sayfalarına saygısızca gömülmeye mahkûm edildi. Neden mi? O, Bu coğrafyanın mazlum ve mağdur çocuklarındandı.

Neden mi? O bir darbeci ordunun karşısında tek başına kala kalmıştı,ne konuşabileceği bir ırkdaşı ne derdini anlatacak bir insan vardı karşısında... Herkesin öcü gibi kaçtığı, yan yana

durmaktan itina ettiği bir milliyete mensuptu.

Türkiyeli devrimciler ve yapılar hiçbir zaman bırakın sahiplenmeyi, Levon'u küçümsemekten ve saygısızlık yapmaktan geri kalmadılar.

Oysa kendi tarihlerinde onlarca örnekleri vardı benzer durumda olan. Hemen bir çoğu kendi yaşamlarına döndüler. O ya da bu biçimde kotardılar durumlarını "süreç, şartlar" vb diyerek.

Levon asıldı.

Herkes başını kuma sokup saklandı. Dudaklar büküldü, gözler uzaklaştı... Koca bir ayıp işlendi...

Levon'a kahverengi çizgili takım elbise giydirilip, kameraların önüne çıkardıklarında tüm bu orta oyununun farkına varmıştı belki de. Gidin Savaş AY'a sorun anlatsın size bire bir tanıklık etmiş birisi olarak Levon'un nasıl bir ruh halinde olduğunu. Ya da Ali Haydar NERGİS'e sorun anlatsın.

Düzmece ve hukuksal tecavüzün yaşandığı bir mahkemede idam kararı açıklandığında dönüp tercümana -böyle olmayacaktı? Demesi ile anlamıştı kandırıldığını.

Bundan daha birkaç ay önce ailesinin çabaları ve avukat Eren Keskin'in uğraşları ile mezar yeri tespit edildi.

Ankara Cebeci de mezar olup olmadığı dahi belli olmayan bir yere gömülmüştü. Ailesi haklı olarak mezarın naklini istiyor şimdilerde.

Ben şahsım adına Türkiye de yaşayan bir birey olarak Levon Ekmekçiyan'dan ve ailesinden

özür diliyor ve acısını her zaman yüreğimde taşıyacağımı belirtiyorum.

Kaynak: muhalifyazilar.com